

תת"ע 4214/10/20 - מדינת ישראל נגד כהן אילן

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 4214-10-20 מדינת ישראל נ' כהן אילן
בפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה ע"י ב"כ עו"ד רביבו

נגד

כהן אילן

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 22.1.20, הודעת תשלום קנס בגין אחיזה/שימוש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית המותקנת ברכב, בעת שהרכב בתנועה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען: "אני כופר באשמה. נהגתי במקום. יש לי מתקן ויש לי רכב שיש לו את כל השכלולים. הטלפון היה בתוך מתקן, רואים את זה גם בסרטון".

ביום 6.1.21, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העידה רס"ל שובל כהן, עורכת הדו"ח והוגשו הדו"ח, שסומן ת/1 וסרטוני מצלמת גוף, שסומנו ת/2.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם והוגשה התייחסות בכתב של הנאשם לסרטונים וטענות הגנה נוספות, שסומנה נ/1.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 22.1.20, בסמוך לשעה 10:45, נהג הנאשם ברכב בנתיב השני מימין בכביש 20, מכיוון צפון לכיוון דרום ובהגיעו לק"מ 16, נצפה על ידי עדת התביעה, שנהגה בניידת משטרה בנתיב הראשון מימין ובמקביל לרכב הנאשם, כאשר הוא אוחז טלפון נייד כהה, עם מגן שקוף, בידו הימנית, בגובה החזה, מתחת לסנטר ושפתיו נעות. בשלב זה, הבחין הנאשם בעדה והוריד את הטלפון מידו.

העדה הורתה לנאשם לעצור את הרכב, הסבירה לו את מהות העבירה ורשמה מפיו את הדברים הבאים: "אני גזיתי

ציפורניים" (נראה כי הכוונה הייתה לכסיסת ציפורניים ולא גזיזתם - ש.ק.).

ב-ת/2, נתן לראות את המתואר בעמוד 4 לפרוטוקול, שורות 17-27.

העדה נחקרה והשיבה כי נסעה בנתיב הימני ואילו הנאשם, נסע בנתיב השני מימין והבחינה בו אוחז בטלפון הנייד ושפתיו נעות.

העדה נשאלה מדוע לא ביקשה את תגובת הנאשם והשיבה כי ביקשה והוא טען כי גזז ציפורניים, כפי שניתן היה לראות ולשמע ב-ת/2.

העדה נשאלה אם הבחינה בטלפון מונח בתוך מתקן, כשהגיעה לרכב והשיבה כי אינה זוכרת. בשלב זה, הפנה הנאשם לדקה 0.9 ב-ת/2, שם ניתן לראות מתקן במוצב בגלגל ההגה או מאחורי גלגל ההגה, כמתואר בעמוד 5 לפרוטוקול, שורות 11-12.

העדה נשאלה אם שמרה על קשר עין עם הנאשם עד לעצירתו והשיב כי שמרה על קשר עין עם הרכב וכך עשתה. כאשר נשאלה אם הבחינה בפעולה של החזרת הטלפון הנייד למתקן, השיבה כי הבחינה בנאשם מוריד את הטלפון הנייד, כאשר ראה אותה לצידו.

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור, אך הטלפון הנייד היה כל העת במתקן. עוד טען הנאשם, כי בין רכבו לניידת, הפריד אי תנועה מצויר ולכן, לא יכלה העדה להבחין בבירור בנעשה ברכבו. בנוסף, העיד הנאשם כי מדובר ברכב עם שתי דלתות, שיש לו רק שני חלונות, בגודל שהוא מחצית מגודלו של חלון רגיל ברכב והחלק האחורי, מכוסה בבד. הנאשם הבהיר כי אמר לעדה שאולי כסס ציפורניים, בעת שהבחינה בו, אך ככלל, היה עם שתי ידיו על ההגנה, כפי שהוא נוהג תמיד, בין היתר בשל העובדה כי הוא מעביר הילוכים באמצעות גלגל ההגה.

עוד נטען, כי הטלפון הנייד הוא טלפון מראה ולא טלפון כהה.

הנאשם נשאל והשיב כי החלון אכן שקוף, אבל כהה יותר מהסטנדרט.

הנאשם נשאל ואישר, כי כאשר הטלפון הנייד כבוי, צבע המסך כהה וכי הכיסוי שלו שקוף וכן, כי מדובר בטלפון גדול יחסית.

הנאשם נשאל לגבי המתואר בדו"ח והשיב כי העדה נסעה מאחוריו וכרזה לו, ממרחק של 5-6 מטרים ולא הייתה במקביל אליו, שכן אז, היה מבחין בה.

הנאשם אישר כי ב-ת/2, ניתן לראות אותו אוחז טלפון נייד בידו, אך טען כי הוציא את הטלפון מהמתקן, על מנת לצלם את העדה וזאת בהנחית עורך דינו.

הנאשם נשאל ואישר כי אמר לעדה שגזז ציפורניים, אך טען כי העדה משקרת לגבי העבירה.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עדת התביעה תיעדה באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העדה ציינה כי נסעה בנתיב הימני, במקביל לרכב הנאשם, שנסע בנתיב השני מימין והבחינה בבירור בעבירה, תיארה את הטלפון הנייד ואת אופן האחיזה בו.
2. עדותה של עדת התביעה הייתה עניינית ולא נסתרה בחקירה נגדית. העדה לא נשאלה דבר וחצי דבר לגבי אי התנועה שהפריד, לכאורה, בין הניידת לרכב הנאשם וטענה זו עלתה לראשונה בעדותו הראשית של הנאשם. באשר להימנעות מחקירה נגדית של עד, נקבע בע"פ **71609/03 צברי נ' מדינת ישראל**, על ידי כבוד הש' ברלינר: **"ככלל, יש לעמת עד עם הנקודות הבעייתיות בעדותו. לכן נועדה החקירה הנגדית שהוכרה מאז ומעולם כספינת הדגל של השיטה האדברסרית. מטעם זה - אי הצגת שאלה במרבית המקרים, כמוה כהסכמה לדברי העד בנושא זה או אחר, או רצון מכון שלא לאפשר לעד לתת הסבר מניח את הדעת לשאלה. התמודדות העד עם השאלה, הסבריו, אופן מתן העדות - הם המכשיר היחיד המצוי בפני בית המשפט בהכריעו בסוגיה הספציפית שבמחלוקת. משנשלל מבית משפט מכשיר זה - אין לצפות כי יסיק מסקנות לחובת העד ומהימנות גרסתו"**.

בספריו- **"על הראיות"**, חלק רביעי עמוד 1949 ו"**על סדר הדין בפלילים**", חלק שני כרך ב', עמוד 1574 כתב כבוד הש' קדמי:

"כאשר לא מציגים לעד שאלות בחקירה שכנגד בקשר לנושא מסוים, ההנחה היא - בהעדר הסבר סביר אחר - כי אין חולקים על דברי העד באותו נושא: ואפילו מוסברת אי ההתייחסות - יש לה משקל לטובת גרסת העד, באשר באותה נקודה לא הייתה לעד הזדמנות ל"הגן" על עמדתו".

3. בעפ"ת **34806-04-10 פירמן נגד מדינת ישראל** קבע כבוד השופט מודריק: **"שימוש בטלפון אינו דווקא השלמת פעולת החיגוד ודי בנטילת הטלפון, הנחתו על ההגה ואחיזה בו במצב הזה כדי לגבש הרכיב של שימוש"**. בעפ"ת **5675/08 סמפירה ברונו נגד מדינת ישראל**, קבע כבוד השופט ביתן כי, כאשר שוטר כותב, שהוא הבחין בנאשם אשר אוחז ביד שמאל טלפון: **"די בכך כדי להרשיע המערער"**. בעפ"ת **6936-04-13 מלכיאל יהוד נגד מדינת ישראל**, קבע כבוד השופט סעב: **"מתקין התקנות עשה שימוש בהתחלה במילה "לא" ובהמשך, חזר והשתמש באותה מילה בתוספת "ו" החיבור, במובן זה שתכליתה להוסיף לאיסור הראשון, איסור שני ונוסף, קרי, המחוקק אסר תחילה את אחיזת הטלפון תוך כדי נהיגה, והוסיף ואסר גם את השימוש בו, כך שדי בביצוע אחת החלופות, כדי לבסס הרשעת אותו נהג בעבירה לפי תקנה זו"**.

4. גרסת הנאשם לא עשתה עלי רושם אמין. הנאשם טען כי העדה משקרת לגבי האירוע, אך הוא עצמו, טען כי העדה לא ביקשה את תגובתו לעבירה המיוחסת לו, עם עצירתו, בעוד שניתן היה לראות ולשמוע אותו בבירור ב-ת/2, כשהוא מוסר את גרסתו, לפיה לא החזיק את הטלפון, אלא גזז ציפורניים ובהמשך, בסרטון השני, מכחיש זאת מכל וכל. סתירה זו, תיזקף לחובתו.

5. לדברי הנאשם, העדה טענה מחד, כי שמרה על קשר עין ומאידך, לא תיארה את הנחת הטלפון במתקן, אך העדה, בצדק, הבהירה כי עליה לשמור על קשר עין עם הרכב ולא עם הנהג עצמו וזאת על מנת לוודא כי הרכב ובו העברין, לכאורה, הוא זה שנעצר לבסוף.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ו שבט תשפ"א, 08 פברואר 2021, במעמד הצדדים